

ΣΥΜΜΙΚΤΑ

Ὁ *μανδύας* τοῦ *Τσάρου*. Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσίας Ἀλέξανδρος ὁ Ι., περιβαλλόμενος τὸν φαῖδν αὐτοῦ *μανδύαν*, ἤρεσκετο νὰ ἐξέρχεται μόνος, καὶ νὰ περιτρέχῃ ἀσκόπως τὴν Πετρούπολιν, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀκολουθίας. Ἡμέραν τινα ἐπλανᾶτο πάλιν μόνος κατὰ τὴν ἀγγλικὴν ἀποβάθραν, (εἰ καὶ ὁ πιστὸς αὐτοῦ Ἰλγα συχνάκις τὸν ἠκολούθει ἐκ τοῦ μακρόθεν μετὰ μικροῦ ὀχήματος) ὅτε αἰφνης κατελήφθη ὑπὸ βραγδαίας βροχῆς. Ὁ Αὐτοκράτωρ νεύσας εἰς τὸν προστυχόντα Ἰβόστσικ (ἀμαξηλάτης δημόσιος), διέταξεν αὐτὸν ἵνα τὸν μεταφέρῃ εἰς τὸ χειμερινὸν ἀνάκτορον. Ὁ γηραιὸς ἀμαξηλάτης κατανεύσας δι' ἐνὸς γλυκυθύμου, «πολὺ καλὰ, ἀφέντη», ἐμαστίγωσε τοὺς ἵππους του. Διερχομένου αὐτοῦ πρὸ τοῦ Βουλευτηρίου, ἡ φρουρὰ ἐτέθη εἰς μεγάλην κίνησιν, τὰ πλῆκτρα τοῦ τυμπάνου ἐκρούοντο ἐμμανῶς, οἱ δὲ στρατιῶται ἐν βίπῃ ὀφθαλμοῦ παρετάσσοντο παρουσιάζοντες ὅπλα. Ὁ Ἰβόστσικ στρέψας τὴν πολιὰν κεφαλὴν του πρὸς τὸν ξένον, ἠρώτησεν αὐτόν, «μήπως περιμένουσι τὸν Αὐτοκράτορα, ἀφέντη»; Ὁ Ἀλέξανδρος ἀπήντησε: «Βεβαίως, ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα». Μετ' ὀλίγον εἰσέρχονται ἐν τινι πλαγίᾳ εἰσόδῳ τοῦ χειμερινοῦ ἀνακτόρου, ἔνθα ὁ Τσάρος κατῆλθε. Παρατήρησεν ὅμως ὅτι δὲν ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ χρήματα ἵνα πληρώσῃ τὸν Ἰβόστσικ. «Περίμενε ἐδῶ μίαν στιγμὴν», λέγει πρὸς τὸν γηραιὸν ἀμαξηλάτην, «θὰ σοῦ στείλω ἀμέσως τὸ ἀγώγιόν σου». Ὁ πολιοῦριξ ἐγέλασε πονηρῶς. «Ὅχι, ἀφέντη, δὲν εἶναι δυνατόν! Πολλὰ φοραὶς με' ἐγέλασαν ἔτσι οἱ κύριοι Ἀξιωματικοί! Ἄφησε τὸν *μανδύαν* σου μέσα εἰς τὴν ἀμαξαν, ἕως ὅτου μοῦ στείλῃς κάτω τὸ ἀγώγι μου». Ὁ Τσάρος γελάσας, ἀφῆκεν ἀληθῶς τὸν *μανδύαν* του, καὶ κατῆλθε τῆς ἀμάξης. «Περίμενε λοιπόν!» Ὁ Ἰβόστσικ κατανεύσας λίαν εὐχαριστημένος, ἐξάγει ἐκ τοῦ θυλακίου του φιᾶλην πλήρη οἶνοπνεύματος, ἐξ ἧς λαμβάνει ἀρκετὴν δόσιν, οἶονεῖ ὡς ἀνταμοιβὴν τῆς πονηρίας του. Μόλις δ' εἶχεν ἐπαναθέσει ταύτην ἐν τῷ θυλακίῳ του, παρουσιάζεται θεράπων τις ἵνα ἐγχειρίσῃ τῷ ἀμαξηλάτῃ 25 ρούβλια καὶ λάβῃ μεθ' ἑαυτοῦ τὸν *μανδύαν*. «Ὅχι, ἀφέντη», ἀπαντᾷ ἐκ νέου ὁ πονηρὸς Ἰβόστσικ, κρατῶν συγχρόνως καὶ τὸν *μανδύαν*, «ὁ *μανδύας* ἀξίζει περισσότερα ἀπὸ 25 ρούβλια, καὶ σὺ μοῦ φαίνεται ὅτι θέλεις νὰ τὸν ἀγοράσῃς ῥθηνά. Ὅχι! ἄς ἔλθῃ καλλιτέρα ἔξω ὁ κύριος Ἀξιωματικὸς διὰ νὰ λάβῃ ὁ ἴδιος τὸ πᾶγμα του, καὶ σὺ λάβῃς πίσω τὰ ρούβλια σου. Τόσο κουτὸς δὲν εἶναι ὁ Ἰβάν Ἰβάνοβιτς». Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην προσελθὼν ὁ γνωστότατος θαλαμηπόλος Ἰλγα διέλυσε τὰς φιλονεικίας, δηλώσας αὐτῷ ὅτι μετέφερε τὸν ἴδιον Αὐτοκράτορα, ὅστις ἐπιθυμεῖ νὰ ἐπανακτήσῃ τέλος τὸν *μανδύαν* του. Συγχρόνως δ' ἔδειξε τὸν Αὐτοκράτορα Ἀλέξανδρον ἱστάμενον ἐπὶ τινος παραθύρου τῶν Ἀνακτόρων καὶ παρατηροῦντα τὴν εὐφρόσυ-

νον σκηνήν. Ἐκπλαγεὶς ἐπὶ τινι στιγμὴν ὁ παμπόνηρος Ἰβάν, κατῆλθε ταχέως τῆς ἀμάξης του γονυπετήσας δὲ ἀνύψωσε πλήρως σεβασμοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς του πρὸς τὸν γελῶντα καὶ ἐπινεύοντα Τσάρον, ἡσπᾶσθη κατ' ἀρχὰς τὸ κράσπεδον τοῦ *μανδύου*, εἶτα τὰ 25 ρούβλια τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου, τέλος δ' ἐγερθεὶς, ἐπειδὴ ὁ γελῶν Αὐτοκράτωρ εἶχεν ἤδη εἰσέλθει ἐν τοῖς δωματίοις του, ἀπῆλθεν ὡς ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἀμαξηλατῶν τῆς Πετρούπολεως.

* *

Προφυλακτικὰ μέτρα κατὰ τοῦ λοιμοῦ. Ὅτε κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς παρελθούσης ἐκχτονταετηρίδος ἠπείλει νὰ ἐνσκήψῃ ὁ λοιμὸς ἐν Ἀλσατίᾳ, ἡ Δημοτικὴ ἀρχὴ τοῦ Μύλχαουζεν διέταξεν ἀπειρίαν προφυλακτικῶν μέτρων, ἐξ ὧν τὰ ἀκόλουθα δύο εἰσὶ τὰ μᾶλλον χαρακτηριστικά: «Ὅλοι οἱ σωροὶ τῆς κόπρου ἐκ τῶν ἀγυιῶν πρέπει ν' ἀπομακρύνωνται. Ὁ μὴ ἔχων κτήνη δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ κόπρον πρὸ τῆς οἰκίας του. Οἱ ἔχοντες ὅμως κτήνη ὀφείλουσι ν' ἀπομακρύνωσι τὴν κόπρον ἀνὰ πᾶν δεκατετραήμερον, ἐπὶ ποινῇ 15 λιρῶν».

«Ὁ μὴ ἔχων μικρὰν αὐλήν, ὀφείλει νὰ πωλήσῃ τοὺς χοίρους του καὶ τὰς χῆνας, μέχρι νεωτέρας διαταγῆς. Εἰς οὐδένα δ' ἐπιτρέπεται νὰ χύσῃ ἀκαθαρσίας ἔξω κατὰ τὴν ἡμέραν μόνον κατὰ τὴν νύκτα, καὶ εἰς τὰ ρυάκια. Ταῦτα πρὸς γνῶσιν, ἐκ τοῦ Δημαρχείου τοῦ Μύλχαουζεν τὴν 16ην Ὀκτωβρίου 1709».

* *

Καθούχασις. Κωμικὸς τις, λίαν ἀγαπητός, προσεκλήθη ἡμέραν τινα εἰς δεῖπνον, ἐν ᾧ παρεκάθηντο 13. Ἡ οἰκοδέσποινα παρετήρησε τοῦτο μετ' ἐκπλήξεως. «Μὴν ἀνησυχῇτε Κυρία», λέγει ὁ κωμικός, «ἐγὼ τρώγω διὰ δύο».

* *

Ποιητικὸν ἐπισόδιον τοῦ Γκαῖτε. — Ἐν Ἰένᾳ ὑπάρχει ξενοδοχεῖον ὑπὸ τὴν προσωνομίαν ἡ «Ἐλατος» μετὰ βαθέος σεβασμοῦ ἀναφερόμενον ὑπὸ τῶν Γερμανῶν, διότι κατοικῶν ποτὲ ἐν τινι τῶν δωματίων αὐτοῦ ὁ μέγας δραματουργὸς φιλόσοφος Γκαῖτε, συνέθετο ἐν τῶν ὠραιότερων καὶ δημοτικωτέρων ἀσμάτων αὐτοῦ τὸ *Le roi des Aulnes*.

Μόλις ἐγκαταστῇ τις ἐν τῷ ῥηθέντι ξενοδοχείῳ δὲν βραδύνει νὰ μάθῃ περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου καθόσον πάντες οἱ τοῦ ξενοδοχείου ἄνθρωποι προθυμοποιοῦνται νὰ γνωρίσωσιν αὐτῷ τὴν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ αὐτῶν διαμονὴν τοῦ ἀθανάτου ποιητοῦ, καὶ δεικνύοντες τὸ δωμάτιον ἀφηγοῦνται μετὰ χαρᾶς ἡδείας τὸ ἱστορικὸν ἐπείσοδιον ὑφ' οὗ ἐνεπνεύσθη ὁ ποιητὴς καὶ ἔγραψε τὸ *Le roi des Aulnes*.

Τὸ 1781, λέγουσιν ἀφηγοῦμενοι, χωρικός τις ἐκ Kunitz ἔχων τὸν μονογενῆ αὐτοῦ υἱὸν ἀσθενῆ ὑπ' ὀξυτάτης νόσου ἠναγκάσθη νὰ μεταφέρῃ αὐτὸν ἐφιππος εἰς Ἰέναν, ὅπως συμβουλευθῇ τοὺς Καθηγητὰς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς πόλεως ἐκείνης.

Ὁ φιλόστοργος πατὴρ ἐφιππος καὶ μεθ' ὅλης τῆς δυνατῆς ἐπιμελείας προφυλάττων ἐν ταῖς ἀγκάλαις αὐτοῦ τὸν πάσχοντα υἱὸν του διασχίσας τὰς χιονοσκεπεῖς ἀτραπούς καὶ

τάς ἐν τῷ μεταξύ ὁδοὺς ἀφίκετο ἐν Ἰένῃ καὶ μετ' ὀλίγον συγκατεριβμήθη μετὰ πῶν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ ἢ «Ἐλατος» ξενιζομένων. Ὁ Γκαϊτε κατοικῶν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ ἐκείνῳ φύσει συμπαθὴς καὶ φιλάνθρωπος, ἔλαβε μέγα ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τοῦ πάσχοντος τέκνου τοῦ ἀτυχοῦς χωρικοῦ, καὶ συνέστησεν αὐτὸ εἰς φίλον του Ἰατρον. Δυστυχῶς ἡ νόσος ἤδη εἶχε πλέον καταστῆ ἀνίατος, καὶ ὁ Ἰατρός ἤναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀπελπισίαν του· περίλυπος τότε ὁ χωρικός ἔλαβε καὶ αὖθις ἐν ταῖς ἀγκάλαις αὐτοῦ τὸν πάσχοντα υἱόν του, καὶ ἐπιπεύσας ἀνεχώρησε καλπάζων ἐξ Ἰένης διαθυγνόμενος εἰς τὸ χωρίον του λησμονήσας ἐκ τῆς συγκινήσεως νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἵνα ἀποχαιρετήσῃ τὸν Ποιητὴν κακῇ μοίρᾳ πρὶν ἢ φθάσῃ εἰς τὸν οἰκίσκον του ὁ χωρικός τὸ πάσχον τέκνον του ἐξέπνευσεν εἰς τὰς ἀγκάλας του....

Ὁ Γκαϊτε μαθὼν τὴν θλιβεράν ταύτην ἔκδοσιν τῆς ἀσθενείας τοῦ τέκνου ἐκείνου ὑπὲρ οὗ ποσοῦτον συνεπάσχιζε, ἐκλείσθη παραχρῆμα εἰς τὸ δωμάτιόν του, καὶ ἔγραψε τὸ ἄθνατον ποίημα.

ΠΟΙΗΣΙΣ

Τῷ ἀγαπητῷ μοι

ΚΩΝΣΤ. Φ. ΣΚΟΚΩ

Σὲ ἐννοῶ· τὴν ἔκστασιν μαντεύω τῆς ψυχῆς σου·
Μεθύσκειται εἰς ὄνειρον γλυκὺ τοῦ παραδείσου·
Ἐκτείνουσα τὰς πτέρυγας καὶ ἄνω τῶν αἰθέρων
Εἰς τοὺς γλαυκοὺς ὀρίζοντας πλανᾶται τῶν ἀστέρων·
Ἐμπρός της ἀκτινοβολοῦν τῶν οὐρανῶν οἱ θόλοι
Καὶ εἶν' ἀγγέλων ρεμβασμοὶ οἱ ρεμβασμοὶ τῆς ὁδοῦ.

Ἐκεῖ ποῦ ζῶσιν αἱ ψυχαὶ καὶ τρέφουν τὴν καρδίαν
Παλμοὶ μεγάλοι, μέλποντες ἀγγέλων μελωδίαν,
Κ' αἱ γόησαι ἐλπίδες της ἀναπτεροῦνται πᾶσαι,
Εὐδαίμων μὲ τὸν ἄγγελον ἐκεῖνον συναρτᾶσαι
Καὶ πάλλουν αἱ καρδίαι σας ἐν μέσῳ τοῦ ἀπείρου
Εἰς ῥοπήν ἀρρητον ἀγγελικῶν ὀνείρων.

Τὰ προκαλοῦντα θέλητ' ἐλπεῖν καὶ τὰ θαυοῦντα κάλλη
Σαρόναι τὸ φθινόπωρον καὶ ἡ ἀνεμοζάλη,
Καὶ μόνον θάλλει τῆς ψυχῆς τὸ κάλλος αἰωνίως·
Μὲ τὸν χρυσὸν δὲν γίγνεται γλυκύτερος ὁ βίος·
Ὁ ὄγκος τοῦ ὀνόματος, ἡ δόξα, ἡ λαμπρότης,
Συνήθως εἶνε δάκρυα, φεράκη, ματαιότης.

Ἄς κύπτουν ἄλλοι, ταπεινοὶ τοῦ πλοῦτου δορυφόροι,
Ἄς λάμπη εἰς ἀδάμνητας ἡ ὠχρῶσα κόρη·
Ἐν δάκρυν ἀδαμάντινον τῆς «Καρλίας» μόνον
Ἀνακοντίζει συμφορὰς, τοὺς πόνοὺς βαλσαμόνων,
Καὶ ἐν γλυκὺν μειδίαμα ἐγκλείει εὐτυχίαν
Κεῖ ἐν γλῆμά της τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἀθανασία.

Ἡ μοῖρα γράφει κάποτε τὸν βίον μας μὲ αἷμα
Καὶ μάρτυρος ἀκάνθινον μᾶς προορίζει στέμμα·
Ἐν μέσῳ πλήρ τῶν συμφορῶν, ἐν μέσῳ τῶν δακρύων
Πολλάκις ἀκτινοβολεῖ ἐράσμιον καὶ θεόν
Τὸ μεγαλεῖον τῆς ψυχῆς καὶ τὸ ἐμπνέον κάλλος
Καὶ λησμονεῖται τῆς ζωῆς ὁ πόνος καὶ ὁ σάλος.

Εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, τὸν μοχθηρὸν, ἀνδρίζου·
Εἰς τὸ γλυκὺ σου ὄνειρον ἐντρέφα καὶ βοθίζου,
Καὶ εἰς ἀποροήτευσις ποτὲ μὴ ἐξυπνήσῃς·
Ὁ βίος εἶν' ἀβύστος μὲ μόνον ἀναμνήσεις.
Ὡ! πίστενε καὶ ἐλπίσε, ἀγάπα καὶ εὐτύχει
Καὶ τὸ γλυκὺ σου ὄνειρον ὡς συμπληρώσ' ἡ τύχη...

Ἄργος, Δεκεμβρίῳ 1885.

Δ. Κ. ΒΑΡΛΟΥΝΙΩΤΗΣ

ΛΑΤΡΕΙΑ

Τῇ δεσπούνῃ Α. Κ.

(Αἰτήσῃ τοῦ φιλάτου μου Ν. Χ.)

Μακρὰν σου μόρος κ' ἔρημος πλανῶμαι ἐν ἀνία,
Τὴν συμπαθῆ σου καλλονὴν ἀναπολῶν καὶ κλαίω,
Τὰ πάντα βλέπει μελὰν ἡ τλήμων μου καρδία,
Ἀφ' οὗτου δὲν συνήρτησα τὸ βλέμμα σου τὸ κατὸν.

Ἐρώτησον ἂν δυσπιστῆς τὴν αὔραν ἥτις πνέει
Καὶ μὲ πτερὰ ἀόρατα τὴν κόμην σου θωπεύει·
Νὰ μάθῃς ἡ καρδία μου πόσον πονεῖ καὶ κλαίει,
Καὶ πόσον ἡ ταλαίπωρος ἀκόμη σὲ λατρεύει.

Σὺ εἶσαι μόνη ἐπὶ γῆς παρήγορος ἐλπίς μου,
Ὡς οὗ βαρύνθῃς ταφῇ εἰς τὸ μοιραῖον χῶμα·
Ἀλλὰ καὶ τότε θ' ἀντηχοῦν οἱ στόνοι τῆς ψυχῆς μου,
Πενθίμως εἰς τοῦ οὐρανοῦ τὸ ἀστερόεν δῶμα.

Καὶ σὺ, ὦ κόρη θελκτικῇ, ψυχῇ περιηλυμένη,
Ζῆθι ὀλβία κ' εὐτυχὴς, καὶ πάντοτ' εὐδαιμόνει,
Αἱ θλίψεις καὶ οἱ στεναγμοὶ εἰς σὲ νὰ μένουν ἔξω·
Καὶ τὴν ποροῦσαν δι' ἐσὲ καρδίαν μὴ λησμένει.

Ἐγραφον ἐν Μήλῳ μηνὶ Ἰουλίῳ 1885.

Γ. Θ. Κ.

Τῷ φιλάτῳ μοι Ο. Β.

Ὁ χρόνος ἐκ τῆς μνήμης μας τοὺς φίλους διαγράφει,
καὶ τοὺς καλύπτει λήθης πλᾶξ, ὡς τοὺς νεκροὺς οἱ τάφοι.
Τοιοῦτον εἶνε δυστυχῶς τὸ πνεῦμα τοῦ Αἰῶνος.
Κεῖ δ' ἀγαπᾷς, ὦ θὰ εὐρεθῇς μὲ τὴν ἀγάπην μότος.
Ἐν Πειραιεῖ 24 Δεκεμβρίου 1885.